

To, co se dívá do očí, je jedno a totéž **Vědomí**

Vysoko do Jizerských hor, k přehradě Souš, přijelo mnoho lidí, aby se setkali sami se sebou a zároveň s Marcelkou a Romkem z hor. Na tomto setkání, stejně jako na mnoha jiných, se hledající seznamují s Principem tohoto projeveného světa a s možností návratu do vnitřního rajskeho stavu.

S manželem cestujete po celém Česku i Slovensku a setkáváte se s lidmi. Co je smyslem těchto setkání? A jak všechno vzniklo?

Jejich smyslem je, aby lidé už nepotřebovali setkání. (*smích*) Chodí na ně, aby se setkali sami se sebou. Tahle setkání vznikla jako všechno v našem životě, úplně sama a spontánně. Začalo to asi před deseti lety, když k nám do chaloupky chodil jeden muž meditovat. Navrhl, že se zorganizuje setkání dole ve vesnici. Ale tehdy to bylo „v zavěnu“, nepustilo nás to tam. Řeklo se: „Lidská mysl na to není ještě připravená.“ Uběhly asi tři roky, vezli jsme kamarádce trička, a ta najednou řekla: „Marci, udělejme setkání pro lidi.“ Najednou bylo vše v otevřenu, takže bylo řečeno: „Ano, proč ne?“ Tak jako tento rozhovor, který k nám přišel sám a je v „otevřenu“.

Jakým způsobem se lidé setkají sami se sebou?

Je to jejich Podstata, jejich přirozenost. Vy tomu říkáte Já. Každý člověk vždycky řekne Já a ukáže na sebe, ale ne každý to ní-

má opravdu jako Bytí – to Já ale zaměňuje za tělo nebo za myšlenky, pocity, emoce. Takže důležité je, aby se opravdu setkali s pravým Já, ne s Já, s jakým si oni myslí, ale s tím, kým opravdu jsou. Někdo řekne „já jsem vzteklý“, ale to není pravda. On není vzteklý. Jenom jeho mysl má momentálně vztek, ale ne on. Takže bytůstkám se ukazuje, jak na to, aby znovu nabyly kontakt samy se sebou, s Já. Mystici tomu říkají „Velké Já“, ale to je jenom pojem, pocit existence, který má každý člověk. Každý ví, že existuje, že je. Ale ne každý si je toho vědom. A pak se zaměňuje za tělo, vlastnosti, emoce, pocity, za stavy mysli. Protože když se řekne „ty jsi egoista, jsi lakomý“, není to pravda. Jenom mysl onoho člověka ovládá lakota, ale to je stav mysli. Jeho mysl je egoistická, ale on s tím nemá nic společného. Každá bytost je naprosto stejná. Není rozdílů mezi lidmi. Jen obsah mysli je rozdílný.

Co pro lidi děláte?

Nic. Děje se to samo. Lidé mají pocit, že Marcela přijde na setkání. Je tam židlička, kouká se do očí, něco s námi asi dělá. Ale

to je princip. Marcela je jenom jméno těla. To, co se dívá na židlička do druhých očí, je jedno a totéž Vědomí.

Odhalujete lidem principy života a existence?

Také se to děje samo. Když je bytost propojena sama se sebou, automaticky nastupuje princip života. Když k propojení dojde, je to tak jednoduché. Když se lidé ptají, je jim odpovídáno, ale je to vlastně nesdělitelné. Otázky, jež zaznějí na setkáních, a odpovědi, které se jim dávají, mají ten význam, aby se mysl unavila, protože otázky jsou nekonečné, a když se mysl unaví, lidem se lépe spojuje se sebou samými. Sami říkají, že už ke konci neslyšeli otázku ani odpověď, měli prázdnou v hlavě. Mysl nemůže poznat pravdu. Může být součástí, ale jen tehdy, když bude prázdná bez obsahu. To je symbol panenky Marie. V křesťanství „z čisté mysli se rodí Kristus, božské Já“. Znamená to, že zárodek je tam stále, ale najednou začíná růst v bytosti Kristus, ale je to bytost sama. To je Pozorovatel – Kristus.

Marcelka a Romek z hor

pocházejí z Českého Těšína. Od roku 2000 bydlí v malé dřevěné chaloupce na Slovensku blízko Malé Fatry. Na cestu sebepoznání nastoupili ještě za minulého režimu, kdy se věnovali józe. Přijíždějí na pozvání do míst, kde se uskutečňují setkání lidí, kteří hledají klid a mír a touží dosáhnout v životě harmonie.

Jak mohou čtenáři pochopit, co říkáte, když si třeba pod pojmem Kristus představíte něco jiného?

Z počátku lidská mysl potřebuje zvenčí nějakou berličku, něco, k čemu by se mohla upínat. Nemusí to být Kristus, je tu velké množství jmen, které jsou uctívány v jiných kulturách a mají stejný vnitřní význam, jenom lidská mysl se k nim obrací zevně. Člověku to navodí stav, že je tu něco víc než jenom zrození a vychování dětí... Lidem to už nedává smysl, taky hledají. Přece není možné, že život je jenom o tom, tak hledají něco vyššího. Ale zevně to nemohou najít, a když se unaví tím stálým hledáním toho zvenčí, potom k nim přijde pomoc informací nebo prožitku, že to, co hledají zvenčí, jsou oni sami. Je to stejné, jako když je slunce a každá bytost je jeho paprsek. A onen paprsek to nemůže najít zvenčí, on najde sebe, že je tím paprskem – a v té chvíli je spojený se sluncem, protože paprsek je součástí slunce.

Existují různé ideologie, které se naočkovávají masám, aby byly tyto masy využity. Co k tomu můžete říci?

Je to proto, že člověk hledá Pravdu zevně a hlavou. Pak se to může obrátit ve fanatismus. Jakmile člověk hledá v sobě, nemá potřebu nikoho manipulovat a nikomu nic nevnucuje a odpovídá lidem na toto téma jen v případě, je-li tázán. Protože to člověk hledá zevně, vzniká nějaká idea.

K čemu nám slouží mysl?

Díky myslí je celý projevený svět a díky ní může být tvořeno. Bez myslí není možná tvorba. Nastal by stav podobný hlubokému spánku bez snů, protože i sen je tvorba myslí. Nebyl by vůbec žádný projev, bylo by jenom Vědomí, samo v sobě spočívající, bez jakéhokoliv projevu. Ale Vědomí (vy byste to nazvali Bůh) má dva aspekty. Klidový, co je stále věčný a neměnný, bez pohybu, sám v sobě spočívající, a druhý aspekt je tvořivý – mysl. Je to samotné Vědomí. Celý projevený svět, tato dimenze, existuje díky Světové myslí, tvořivému aspektu boha.

V člověku je tvořivý a klidový aspekt – a k tomu klidovému jsou lidé vedeni, protože na to člověk zapomněl. Proto ta setkávání, aby se lidé rozpomenuli na klidový aspekt v sobě, jenž je opomíjený, vzniká tak v člověku nerovnováha.

Je vyzdvihován jenom tvořivý aspekt (mysl) a ten je opěvován. Vytvořil se kult myslí. Aby byla nastolena rovnováha a harmonie (stav vysvobození), je potřeba, aby se lidé rozpomenuli na klidový aspekt a byli zároveň i aspektem tvořivým. Teď momentálně je králem a pánem Osobní mysl, která tvoří jenom sama za sebe. Vy tomu říkáte sobectví, ale ego to ani jinak neumí, protože mysl zapomněla, že je součástí celé Světové myslí.

Na setkáních připomínáte lidem vyprazdňování myslí. Proč to tak je?

Když mysl zapomněla, že je součástí Boha, Vědomí, neboli Principu, tak se sama v sobě, obrazně řečeno, zapouzďila a začala hledat náhradní fungování v projeveném světě, protože si sama zamezila přístup ke studnici moudrosti, která je v každém člověku, což je zapsáno v buňkách DNA. Je to zápis samotného Vědomí – a to je neměnné. Když se mysl zapouzďila, hledá pak náhražky, náhradní programy, náhradní představy, jak to asi má fungovat. Ty zaplnily mysl, která má být jenom nástrojem Vědomí (klidového aspektu) a začala si vytvářet svůj reálný svět, svoji realitu, své příběhy. A takhle vzniká utrpení, protože mysl si něco představí, jak by to mělo fungovat, a dostane se do situace, která této představě neodpovídá. Je tu totiž jiná mysl, která řekne „ne, takhle ne“, hájí to svoje. Pak zase další mysl, pozor ani takhle ne, a je jich třeba deset, padesát, sto. Proto se nemůžou ve vládě dohodnout. Není možné se v této úrovni dohodnout, protože každý to myslí dobře, ale podle svých představ. Zapomněli a nečerpají ze studnice moudrosti, která je pro všechny stejná, byť se každý projevuje jinak. Vědomí se přes každou projekci projevuje jinak. Každý do celku přináší něco jiného. Když je to jakoby přestřižené, proud neproudí a někde je zkrat, je potřeba náhradní řešení, a tak vznikly Osobní myslí. Proto se vede lidi „k návratu do původního rajského stavu“, aby se samotné Vědomí mohlo projevat přes mysl, pak je potřeba, aby se zbavila

balastu, náhradních programů. Celá příroda je taky naprogramovaná, ale samotným Vědomím. I člověk je naprogramovaný, ale zapomněl na to, není naladěný.

Co tedy Vědomí je?

Všechno, co lze vidět, slyšet, ochutnat, na co si můžeme sáhnout. Všechno je Vědomím v projevu, a to, co člověk vycítuje jako pocit existence, je stálé, neměnné, ať je mu pět let, deset, patnáct, padesát, pořád to cítí stejně – a to je klidový aspekt Vědomí, pocit existence.

O Vědomí se zatím málo mluvilo. Proč?

Protože se na něj zapomnělo.

Jako by to bylo něco nového... Kdyby to bylo úplně nové, tak to s vámi nerezonuje. Jak je možné, že když to uslyšíte, je to jako magnet. Samozřejmě i odmítnutí je stejné jako magnet. Jestliže to s někým silně rezonuje (neví co, neví proč to v sobě tak cítí). Někdo jiný může začít hledat argumenty, že to není pravda, ale je to stejné, akorát v druhém protipólu, protože s ním to také rezonovalo, ale zatím se toho mysl bojí, tak to začne vyvracet, aby jeho mysl byla klidná, což je ale důkaz, že to tady je. Mysl tu vzpomínku má, ale bojí se, ještě se nechce vzdát toho obsahu, vyjetých vzorců chování. Vždyť je to tak jednoduché.

Takhle jsem vždycky žil, tak mi to neberte, i když to není někdy příjemné, někdy si pobřečím, ale neberte mi to. Vždyť to dobře důvěrně znám.

Říkáte, že by se lidé měli chtít navrátit k Vědomí.

Ani ne, děje se to samo a na základě Principu. Ne že by měli. Je to, jako když nabereš do ruky vodu a vyhodíš ji do vzduchu. Po určitou dobu letí kapky setrvačností stále výš a výš, ale v určitém bodě se najednou otočí a vracejí se do svého zdroje. Nikdo je neobrací, aby se vrátily, odkud vzešly. Pokud se lidem zdá, že něco nefunguje, je to pouze proto, že v jejich myslích není nastolena rovnováha a harmonie.

Proč se tyhle informace ke mně nedostaly už dřív?

Dostaly. Nelze brát v potaz čas. Stejně je jenom přítomnost. A dnes používaná slova, jako Vědomí, Bůh, Vyšší inteligence, energie, jsou jenom pojmy. Pojem Vědomí se začal více používat, protože se říká „jsi si vědomý sám sebe“? Ráno se člověk pro-

budí a ví, že existuje, to je klíčový začátek paprsku, kdy se začne vracet do svého zdroje. Toho se člověk může chytout, sám sebe, pocitu existence, toho Vědomí.

Je jen jeden Princip, je nesdělitelný a je odhalitelný jen na základě vlastního prožitku.

Život pulzuje na základě přitažlivosti a odpudivosti, nádechu a výdechu, což se děje stále a je to synchronizace přítomnosti. Princip funguje na základě uvádět všechno do rovnováhy, ať se tomu člověk brání nebo ne. To je Regenerace těla, celé přírody, a ať do ní člověk zasahuje jakkoliv, ona má schopnost vždy se vzpamatovat, což je až neuvěřitelné. Je to princip, který to stále vrací do rovnováhy. Člověk si myslí, že se dostal do špatné situace. Je to jenom proto, že si to vytvořila jenom jeho mysl. Kdyby to přijal takové jaké to je, uvolnil se a nechal se tím jenom unášet, nechal to působit, tak by zjistil, jak rychle se to uvede samo do rovnováhy v jakékoli situaci. O principu lze říci jen to, že funguje. A když se člověk dostane do problému, je to jenom proto, že to tak nechce, nechce situaci přijmout, bojí se jí. Zkomplikuje si ji a řekne „ne, tak takhle ne“. Ale zase je to krásné, že i když se tomu člověk postaví, chvilku se zabrzdí, vybuduje si hráz, za nějakou dobu se obloukem dostane do podobné situace a bude stát zase před rozhodnutím, zda to přijme, nebo zase řekne „ne“. Nakonec se uvolní a s pusou otevřenou zjistí, že se věci samy dávají do pořádku i bez zásahu obsahu jeho myslí. On koná, tak jak to k němu přichází a pouští to, co od něho odchází.

Celá příroda vám to ukazuje. Celá příroda nepřemýšlí, a přitom je mysl používaná a naprogramovaná, aby se

programy samotného Vědomí mohly projevit v projevěném světě. Každý smrk je naprogramovaný, aby rodil šišky, a taky si neřekne: „Už mám dost, ne, ne, chci rodit jablka.“ Člověk tohle dělá.

Je obrovský rozdíl, jestli člověk funguje bez, hlavy nebo s obsahem myslí. Jako bychom mluvili o dvou odlišných lidech.

Ano, je to obrovský rozdíl. Někdo by řekl, že jeden snad spadl z Marsu. (smích) Mysl je přesto používaná, i když člověk jedná bez obsahu myslí.

Někdy mám pocit, že lidé fungují více podle knih, pouček, dogmat a učení, místo aby následovali to, co cítí, co sami chtějí. Jak to změnit?

Je to právě tím, že konečně budou dělat to, jak to opravdu cítí. Toto je jen určitý stupeň a i ten po čase odpadá, aby mohl v jeho životě nastat zlom, kdy se dostane do života, kde to plyne. Takhle se může připravit, aby mohl opravdu jen být a stal se součástí životního proudu.

Jak Vědomí vnímá lidskou bytost?

Jako sebe, protože i to je Vědomí. Respektuje, když se ještě samo v jiných projekcích na sebe zapomnělo, protože i to je zkušenost a nevstupuje do toho. To znamená, že nevstupuje, nechodí, nevyhledává, neobrací lidi (takhle nemůžete žít, to musíte změnit), přichází to pak samo. Paradoxem je, že bytost může žít někde daleko od lidí, ale ono si to stejně k němu najde cestičku.

Co by Vědomí řeklo lidem, aby mohli žít naplněný a bezstarostný život v souladu se sebou samým? Je to pro každého?

Ano, je to naprosto pro každého, což je ten krok nebo skok ze skály, kdy se mysl zpočátku lekne. Přestat věci řešit podle navykých vzorců řešení. Zkusit plně vnímat, být vědomým divákem scény, kdy se člověk dostává do různých situací, kde hraje nějakou roli, a být plně vědomě u toho, ale bez komentářů, i těch vnitřních. Jakmile mysl podhodí komentáře, nechytíte se na návnadu, jenom si to uvědomte a opravdu buďte vědomým divákem tady a teď. Tím pádem se pomalu a jistě od-totožňujete a nakonec zjistíte, že žádné utrpení a bolest neexistují, jen mysl něco odmítá nebo se s něčím ztotožňuje, protože něco chce. Toto je ono utrpení, které je jen v obsahu mysli. Jiné utrpení není.

Co byste řekla těm, kteří jsou otráveni, zranění, zklamaní či po svých životních zkušenostech ztratili zájem o život?

Ať už někdo ztratil práci, či zdraví, odešel mu partner nebo ho postihne živelní pohroma, ve chvíli, kdy se to stane, pocítí bolest, ale uvědomte si, že příběh přece pokračuje. Když tu situaci přestanete řešit hlavou a nechytíte ji do ruky, kde ji máte několik hodin, den, týden, měsíc, rok ji držíte, nemůžete k vám přijít pomoc. Zasekli jste se v dané situaci, uchopili ji a nenechali jít dál. „Ta bolest je moje, neberte mi ji“ držíte si ji několik let. Mysl to drží. Puštění znamená, že jste stále přítomností. Už není pohroma, jdete příběhem a on se vyvíjí (neuchopili jste ho, protože se vyvíjí). Pocítíte vděčnost za to, co je. Ale ten, kdo se zasekne, bude pořád naříkat, jaký je beznadějný případ, a nevnímá pomoc, která k němu přichází. Ten princip mu dává šance, ale on necítí, nevnímá, protože On ztratil třeba domeček. Tak bude něco nového.

Proč lidé nenechávají zemřít, co zemřít má, aby se mohlo narodit nové?

Někdo by řekl „to mi chceš říct, že mi odejde milované dítě, a já nic“? To není o tom, že vy nic. Dítě odejde v přítomnosti a v té chvíli pocítíte bolest, budou téct slzy, ale vzápětí je situace jiná. Proč se lidé vracejí rok, dva, pět let, vytahují fotky, vracejí se na místa, chodí dětem na hřbitovy. Proč se chtějí udržovat v bolesti, když přítomnost je už jiná? V té chvíli to zabolí, ale kdyby byli jenom přítomností, vzápětí přestanou plakat, protože je už jiný příběh.

Dalo by se říci, že existuje jeden způsob ke svobodě a Vědomí pro každého stejný?

Jednoznačně se nedá odpovědět. Obsah mysli má tady své místo. Prokousáváte se k sobě samému díky různým technikám, cestám. Nedá se to zahrnout. Každý člověk má jiný obsah mysli. Někdo prvně slyší na astrologii, vykládání z karet, návštěvu vědmy, numerologii, rušku, kineziologii, všechno to má zde své místo, ale je to pořád o mysli. Princip je natolik důmyslný, že reaguje na obsah mysli „a k člověku přijde vždycky to, co s ním momentálně rezonuje“. Něco mu to ukáže, mysl něco pochopí a zase k němu může přijít něco jiného. Mysl se postupně prokousává, což je znázornění kola, kdy loukotě jsou zpočátku daleko od sebe, postupně se blíží ke středu, kde končí všechny cesty a začíná uvědomování, až nakonec splynou v jedno. Bez toho to nejde a všechno k tomu směřuje.

O čem je život na planetě Zemi?

O životě.

A co je to život?

To jste vy.

Co byste mohla říci k násilným událostem, jež se dějí ve světě právě teď, a o strachu, který lidi v životě mají?

Jsou odrazem obsahu lidské mysli. Jaký je obsah mysli, takovým způsobem se utváří jejich život.

Jak žít ve světě, který je plný boje o moc a kde jako by lidský život neměl ani smysl?

Je potřeba pochopit, že je to o vás. Pokud už se přes mysl projevuje samotné vědomí, není tu nikdo, koho se něco dotýká. Dění ve světě nezměníte ani bojem, ani letargií, ale změna přichází zevnitř. Je potřeba zkusit všechno vnímat z pozice „já“, být jako divák – a odpověď přijde sama. Co je důležité, nezúčastňovat se diskusí nebo bojů za něco, protože tím to člověk jenom podporuje. Spojením se sebou samým přináší člověku pochopení, že není zevní boj a něco vnitřního, ale je to jedno a totéž. Jestliže je boj v lidské mysli, projevuje se i zevně v podobě váleky či terorismu. Je to odrazem obsahu mysli. Jak mohou lidé změnit chod událostí příběhu na matce Zemi, když není příběh změněný v hlavě? Když žije člověk ve stálém sebeobviňování, pocitu viny nebo nadřazenosti, chce ovládat, jedná se o obsah mysli, on se s ním ztotožní a pak se i tak projevuje. Nemůže dojít ke změně ve světě zevním, když nepříjde změna v obsahu mysli.

Vaše slova nejsou teoriemi ani naukou, ale Pravdou. Jak se můžeme opět Pravdou stát?

Všechno, co tady bylo řečené, a vše, co je o pravdě mluvené, není Pravda. Jsou to jenom slova o pravdě, protože Pravdu nelze sdělit slovy. Člověk může mít záblesk Pravdy nebo se jí může stát.

Proto se bytůstkám ukazuje, že jim nepomůže jenom chodit na setkání, kde mohou být v kontaktu s bytostí, kde je to žité. Je to jenom berlička, aby se více propojily samy se sebou. Záleží na jejich praxi v každodenním životě. Je to jako nazout si pohorky, vzít batoh a vyšlapat na Mont Blanc.

Co by chtělo Vědomí čtenářům sdělit či podělit se o něco, co ještě nezaznělo?

... a bylo ticho...

Lenka PLEVNIÁKOVÁ

INZERCE

info a seznam prodejních míst na www.khadi.cz

pleťové a tělové oleje Khadi s vysokou koncentrací účinných látek

khadi

... z mnoha bylin, květů, éterických olejů a základových olejů

100% přírodní kosmetika
8DIH